CELE 45 DE DINASTII ANTARIENE

— The 43 Antarean Dynasties

Winner of Hugo Award for Best Short Story

de Mike Resnik

Traducerea: Victor Toroş

Pentru a mulţumi Celui Care A Făcut Toate Lucrurile, la naşterea primului său fiu împăratul Maloth IV a ordonat arhitecţilor să ridice un templu ce avea să întreacă în măreţie toate celelalte clădiri de pe planetă. Urma să fie construit în întregime din cristal, iar acoperişul, pe care se aflau un milion de spirale strălucitoare, trebuia să fie susţinut de 217 coloane, în onoarea celor 217 ani ai împăratului. Iar când o coloană eră lovită, o notă muzicală avea să fie auzită la kilometri întregi depărtare, chemând pe credincios la rugăciune.

Construcţia se numea Templul Sfântului Soare, fiindcă moştenitorul se născuse exact la miezul zilei, când Soarele se afla chiar deasupra sa.

Templul, cu excepţia spiralelor, a fost terminat în 27 de ani Standard, şi rase din tot cuprinsul galaxiei veneau pe Antares III să se minuneze în faţa templului, căci Maloth decretase apoi ca nici un străin sau credincios să nu fie lăsat să intre, pentru ca niciodată sacrele coridoare să nu fie profanate ...

Un bărbat, o femeie şi un copil ieşiră din Templul Sfântului Soare. Femeia ţine o holocameră la ochi, captând imagini de peste tot. Copilul are o mustaţă de-abia crescută, ceea ce ar trebui să implice maturitate, dar nu îşi dezlipeşte privirile de pe ecranul computerului de buzunar la care se joacă. Bărbatul se uită în jur spre a fi sigur că nimeni nu îl vede când striveşte o ţigară sub pantof, apoi grăbeşte pasul.

Toţi trei se apropie de mine şi încerc să devin una cu împrejurimile, să intru în zidurile de marmură şi în cărările pietruite, înainte să se apropie suficient de mult pentru a-mi putea vorbi. „Sunt invizibil. Nu mă puteţi vedea. Veţi trece de mine.”

- Hei, prietene, căutăm un ghid - spune bărbatul. Te

interesează ?

Tuşesc într-o parte şi apoi mă înclin respectuos.

- Sunt onorat - răspund, bucuros de faptul că ei nu înţeleg subtilităţile accentului antarian.

- Uau! - exclamă femeia, îndreptând camera spre mine. N-am mai văzut aşa ceva! E ca şi cum ţi-ar fi căzut jumătatea de sus a corpului! Poţi să te mai apleci o dată?

Îmi amintesc de o veche legendă, poate că e doar o simplă poveste, dar îmi place să o cred: un ambasador, fascinat şi el de modul în care trupul antarian se înclină, l-a rugat se pare pe Komarith I, fondatorul celei de-a 38-a dinastii, să se mai încline o dată. Komarith l-a privit numai, fără să se mişte, până când ambasadorul s-a retras înfricoşat. Devenit împărat pentru 29 de ani, Komarith nu a mai fost văzul niciodată înclinându-se. Dar a trecut mult timp de atunci, aproape 7 milenii, Antares s-a schimbat şi Universul de-asemeni. Mă înclin încă o dată pentru femeia care continuă să holografieze.

- Cum te numeşti? mă întreabă bărbatul.

- N-aţi putea pronunţa - zic eu. Dar când conduc oameni ce aparţin rasei voastre îmi aleg numele de Hermes.

- Herman, da?

- Hermes - îl corectez eu.

- Bine, Herman.

Copilul îşi ridică în sfârşit privirile de pe ecranul computerului.

- A spus Hermes, tată.

Bărbatul dă din umeri.

- Cum o fi - se uită la ceas - în fine, hai să începem.

- Mda - se bagă băiatul. Dau meciul de pe Roosevelt III în după-amiaza asta. Trebuie să ne întoarcem până atunci.

- Poţi să vezi meciuri oricând - spune femeia. Dar asta s-ar putea să fie singura ta şansă de a vedea Antares-ul.

- Nemaipomenit... ce să zic...

Îmi recit introducerea aproape plictisit:

- Permiteţi-mi să vă urez bun-venit pe Antares III şi în capitala sa, Kalimetra, cunoscută în toată galaxia sub numele de Oraşul-Celor-Un-Milion-De-Spirale.

- N-am văzut nici un milion de spirale, nici când am luat naveta de la spaţioport - se bagă iar copilul, deşi aş fi jurat că nu era atent. Poate doar o mie sau două.

- Odată au fost un milion - îi explic. Până azi au rămas numai 16.304. Fiecare este făcută din cristale de cuarţ, şi către asfinţit, când Soarele ajunge foarte aproape de orizont, spiralele acţionează ca o prismă, creând o mare de culori exotice ce trec de graniţele oraşului. Oameni de toate rasele au venit din întreaga galaxie pentru a le vedea.

- Şaisprezece mii - murmură femeia. Mă întreb ce s-a întâmplat cu restul.

Nimeni nu ştie de ce antarienii găsesc atât de atrăgătoare spiralele. Se află deasupra întregului oraş capitală, împrăştiind umbre şi culori schimbătoare peste tot. Înalte, delicate, perfecte, reflectă o măreţie a spiritului şi o sensibilitate rară. Conducătorii lui Antares III au avut nevoie de 38.000 de ani pentru a termina cele un milion de spirale.

În timpul Celei De-a Doua Invazii, armatei canforitene i-au trebuit mai puţin de două săptămâni ca să le distrugă în cea mai mare parte. Numai 16.304 au rămas...

Femeia admiră de la distanţă spiralele pe care le poate vedea. Până la urmă întreabă cine le-a construit, ca şi cum ar fi prea frumoase ca să fie create de Antarieni.

- Artizanii şi arhitecţii rasei mele au construit tot ceea ce veţi vedea astăzi, răspund.

- Singuri?

- Vă este atât de greu să credeţi? întreb cu blândeţe.

- Nu, bineînţeles. Doar că sunt atât de multe...

- Kalimetra nu a fost făcută într-o zi, şi nici templul. Nici măcar într-un an sau chiar într-un mileniu. Este munca a 43 de dinastii antariene.

- Deci acum suntem în cea de-a 43-a dinastie?

Zelorean IX a declarat oficial Kalimetra ca fiind Oraşul Etern. Nici un război şi nici o luptă nu i-au ameninţat stabilitatea, până într-o zi... Dar atunci toate templele şi aşezările lumii antariene au jurat că în nici un caz nu se va atenta la veşnicia oraşului acestuia. Era Epoca De Aur, şi nimeni nu înţelegea de ce n-ar fi durat o veşnicie.

- Ultimul mare conducător al celei de-a 43-a dinastii e de 3 mii de ani transformat în praf, rostesc. De-atunci am fost guvernaţi de o serie de cuceritori, fiecare rasă străină

înlăturând-o pe cea dinainte, şi de fiecare dată am plătit un preţ mai mare pentru această salvare.

- Slavă Domnului că n-au distrus toate clădirile - spune femeia, întorcându-se să admire o fântână acoperită, construcţie ce cred că pare pentru ea un fel de obiect de cult. Tocmai vrea să-i facă o holografie, când copilul o opreşte.

- E doar o porcărie de izvor, mamă.

- Dar este fascinant. Gândeşte-te câţi au trecut pe-aici în veecime.

- Da, câţi însetaţi... - îngaimă plictisit copilul.

Femeia îl ignoră şi se întoarce către mine.

- Cum ziceam, trebuie să fie o crimă să distrugi asemenea comori.

- Mda, cre' că cineva a distrus câteva clădiri pe-aici.

Puştiul vrea cu tot dinadinsul să dovedească greşeala cuiva.

- Îţi aminteşti gaura aia în pământ pe care am văzut-o acolo? - arată el în direcţia Urmei De Picior. Mie mi se pare că e chiar craterul făcut de explozia unei bombe.

- Te înşeli, îl contrazic eu, conducându-le naveta spre Urmă. întotdeauna a fost aici.

- E doar o mare alunecare de teren. - e de părere bărbatul, deloc impresionat.

- Poporul meu slăveşte acest loc pe care îl numeşte „Urma De Picior A Lui Dumnezeu”. - le explic. Odată, cu multe ere înainte, Kalimetra se afla pe la mijlocul unei lungi perioade de secetă. Jorvash, preotul nostru cel mai de seamă, şi-a oferit viaţa lui Dumnezeu pentru ca acesta să aducă ploaia. Dumnezeu i-a răspuns însă că nu va aduce ploaia până când nu vom suferi atât de mult încât să-i stârnim lacrimile, ce vor cădea astfel ca o ploaie pe pământul încins. Dar a mai spus că va cădea totuşi la o învoială cu Jorvash.

Fac o pauză de efect, dar nimeni nu pare interesat. Bărbatul îşi aprinde o altă ţigară iar copilul s-a întors la jocul pe computer.

- În dimineaţa următoare Jorvash o fost găsit mort înăuntrul templului. Dumnezeu călcase în acest loc şi umpluse urma Sa cu apă proaspătă, cea avea să ne ţină de seete până când îi venea să plângă din nou.

Femeia arăta stânjenită.

- Ăăă... credeţi că aţi putea repeta povestea asta'? Am uitat să apăs butonul de înregistrare.

Bărbatul mă priveşte neliniştit.

- Întotdeauna uită să apese nenorocitul ăla de buton - argumentează el, şi îmi întinde o monedă «Pentru deranjul tău» zice.

Lobilia a fost cel mai mare poet din istoria lui Antares III. Deşi a murit în timpul celei de-a 23-a dinastii, cea mai mare parte a lucrărilor sale a fost salvată. Dar cea mai importantă poezie, „Lunga noapte de exil”, în fapt o poveste a exilării lui Bagata şi a reîntoarcerii sale triumfale, a fost pierdută pentru totdeauna.

Lobilia, cel mai de seamă membru al familiei sale, era analfabet; nici măcar nu-şi putea scrie propriul nume. A creeat poezia în minte, şi a lucrat asupra ei în fiecare răgaz. Şi-a recitat lucrarea o singură dală, şi a fost atât de mulţumit de forma pe care i-o dăduse încât a refuzat să o repete pentru scribii ce aşteptau ultima versiune şi nu scriseseră încă nimic.

- Mulţumesc - rosteşte femeia, oprind aparatul după ce termin. Pot să cumpăr şi o carte cu mai multe astfel de legende populare?

Decid să nu-i arăt diferenţa dintre o legendă populară şi un act de credinţă.

- Se găsesc în magazinul de suveniruri de la hotelul dumneavoastră.

- N-ai destule cărţi? bombăne bărbatul.

Ea îi răspunde cu o privire nemulţumită, dar nu zice nimic şi îi conduc la Mormântul lui Bedorian V, cel mai de seamă conducător al celei de-a 37-a dinastii.

- Bedorian era un om de rând, un simplu ţăran care l-a detronat pe Maelastri XII, el însuşi mare luptător şi ultim reprezentant al dinastiei a 36-a.

Bedorian a decretat Educaţia Universală pentru toţi antarienii.

- Dar înainte cum era?

- Femeilor nu le era îngăduit privilegiul alfabetizării până la Bedorian.

- Cum a murit tipul ăsta până la urmă? îşi exprimă şi

bărbatul o aparentă curiozitate.

În realitate nu vrea să-şi lase soţia să pună singură toate întrebările.

- Bedorian a fost asasinat de unul dintre moştenitorii săi.

- Un bărbat, cu siguranţă, completează ea, încruntată.

- Înainte de a muri, continui eu, a unit trei state războinice fără să dea o singură luptă, a decretat că toţi antarienii trebuie să folosească un singur limbaj şi i-a scos înafara legii pe cei care venerau kreanekşii.

- Ce sunt kreanekşii?

- Sunt reptile otrăvitoare. Au ucis pe mulţi dintre cei care le admirau, în ceremonii obscene, fără nume, înainte ca Bedorian IV să vină la putere.

- Da? Şi cum erau? se arătă interesat puştiul.

- Ceea ce este obscen pentru noi poate fi pur şi simplu plictisitor pentru voi. Terienii le considerau nevinovate, - închei, deşi nu este adevărat, dar nu vreau să-l văd pe puşti hlizindu-se în vreme ce descriu ritualul.

- Se pare că-ţi ştii foarte bine istoria, e de părere femeia, însă citesc în glasul ei uşurarea, fiindcă nu a trebuit să povestesc demersul ceremoniei.

Aş vrea să spun că tocmai am inventat istoria la care se referă, dar mă tem că dacă spun asta, mă va crede.

- Unde ai învăţat toate astea? insistă ea.

- La şcoala unde am obţinut licenţa de ghid, îi răspund. Un antarian trebuie să facă 14 ani de studii şi trebuie să vorbească fluent minim patru limbi. Terriana este una dintre ele.

- Asta da educaţie, comentează bărbatul. Eu am făcut doar un an de stomatologie şi am abandonat.

- Şi totuşi, tu mă plăteşti pe mine.

- Sunt surprins că nu lucrezi la una dintre universităţile locale, îşi reformulează el nedumerirea.

- Am lucrat acolo, îi mărturisesc, dar am o familie de hrănit, şi banii pe care îi primesc de la turişti, deşi puţini şi obţinuţi cu greutate, sunt mai mulţi decât salariul meu ca profesor.

Un rapu - un copil antarian - apare brusc între mine şi client. E îmbrăcat în zdrenţe şi faţa îi este plină de mizerie, cu răni serioase. Din ochi îi curg lacrimi. Imploră în antariană pentru câteva credite.

Când nu i se răspunde în nici un fel, întinde mâna într-un gest ce înseamnă, într-un limbaj universal, „*tu eşti bogat, eu sunt sărac şi mi-e foame, dă-mi bani*”.

- E al tău? mă întreabă bărbatul cu un accent acuzator, în vreme ce soţia lui se grăbeşte să facă o duzină de holografi succesive.

- Nu, nu este al meu.

- Ce caută aici?

- Trăieşte în stradă, zic, compasiuna mea pentru rapu alternând cu ruşinea de a trebui să-i explic prezenţa şi întreaga situaţie. Cere bani pentru ca lui şi mamei sale să nu le fie foame la noapte.

Mă uit la rapu şi mă gândesc cu tristeţe: Temporizarea este totul. Odată, cu multă vreme în urmă, am fi mers prin lumea noastră ca nişte zei. Nu ai fi murit de foame în nici una dintre cele 43 de dinastii.

Copilul terrian se uită la confratele său antarian. Mă întreb dacă realizează cât de norocos este. Chipul nu îi reflectă gândurile: poate că nici nu are gânduri. Îşi şterge nasul şi se întoarce la jocul pe computer.

Bărbatul îl priveşte pe rapu un moment, apoi îi întinde o monedă de două credite. Rapuul o înşfacă, face plecăciuni nenumărate, îl binecuvântează pe cel care i-a dat-o şi pleacă. Îl privim cum sare şi ţipă de bucurie. O clipă mai târziu suntem înconjuraţi de alţi 20 de rapu, toţi murdari şi flămânzi, toţi implorând pentru câteva credite.

- Destul! se enervează bărbatul. Spune-le să plece de aici să se ducă acasă, Herman.

- Ei aici trăiesc, îl lămuresc eu cu blândeţe.

- Chiar aici? insistă el, lovind în pământ cu piciorul, speriind cel mai apropiat rapu. În chiar locul ăsta? Foarte bine, atunci spune-le să rămână aici şi să nu ne urmeze.

Le explic copiilor antarieni că aceşti turişti nu le vor da nimic.

- Atunci o să ne ducem la hotelul urât şi roz în care stau toţi ăştia şi o să le furăm tot ce au în camere.

- Asta nu mă priveşte, spun. Dar dacă sunteţi prinşi, n-o să vă fie prea bine.

Cel mai mare dintre ei zâmbeşte la avertismentul meu.

- Dacă suntem prinşi o să fie nevoiţi să ne hrănească

după ce ne închid, şi o să fim la adăpost de ploaie şi de frig... aşa că e mult mai bine decât aici.

Nu am ce să-i răspund rapuului, dacă singura lui ambiţie e să fie cald şi uscat, să fie bine hrănit dar lipsit de libertate. Pleacă cu toţii, râzând şi cântând, ca şi cum ar fi nişte copii ai terrienilor jucându-se cine ştie ce joc de-al lor.

- Străini nenorociţii murmură terrianul.

- Incorect, îi atrag eu atenţia.

- Cum?

- Este o problemă de semantică, argumentez. Ei sunt indigeni, voi sunteţi străini.

- Da? Atunci ar trebui să înveţe câte ceva de la noi, străinii.

Urcăm pe o scară înaltă până la Mormânt şi suntem pe punctul de a intra, când femeia ne opreşte.

- Aş vrea să fac o holografie cu voi trei lângă intrare, anunţă ea, zâmbindu-mi. Doar ca să dovedim prietenilor că am fost aici şi am întâlnit un antarian adevărat.

Bărbatul se aşează în stânga mea, iar copilul, cam reticent, în dreapta. Cel din urmă este rugat să mă ţină de mână. Un amestec de dezgust şi milă se întipăreşte imediat pe faţa lui.

- O să pozez cu ăsta, dar n-am să-l ating!

- O să faci ce zice maică-ta, sare tatăl, puţin cam blând.

- **NU**! se împotriveşte băiatul, coborând îmbufnat scara. Vreţi să-l îmbrăţişaţi, n-aveţi decât.

- Vino încoace, tinere! i se adresează bărbatul, însă puştiul nu dă semne că ar auzi sau că are măcar intenţia să se oprească, şi dispare în spatele unui templu.

Tcharock, fondatorul celei de-a 30-a dinastii, a decretat că persoana împăratului este sfântă şi nu poate fi atinsă de nici o fiinţă, în afara medicilor şi concubinelor, şi atunci numai cu consimţământul său. Cel mai bun sfătuitor era Chaluba, care a reuşit să aducă sub comanda stăpânului său mai bine de 80% din întreaga planetă şi a oprit inflaţia ce rămăsese ca moştenire din partea celei de-a 29-a dinastii.

Într-o noapte, în timpul unei misiuni diplomatice, Chaluba l-a atins din neatenţie pe împărat în momentul în care îi anunţa intrarea la ambasadorul îndepărtatului Domar. În dimineaţa

următoare. Tcharock a dat semnalul călăului, deşi cu regret în suflet, iar Chaluba a fost decapitat. În ciuda acestui nefericit început, cea de-a 30-a dinastie a supravieţuit 1062 de ani Standard.

Femeia, stânjenită, începe să-şi ceară scuze, dar observ că şi ea evită să mă atingă. Tatăl se duce după copil şi se întoarce cu el în câteva secunde, îl împinge către mine şi acesta mormăie nişte scuze. Ba chiar îmi întinde mâna. atunci când bărbatul face un pas ameninţător către el. Îi întind mâna cu răceală, contactul fiind la fel de neplăcut şi pentru mine, după care intrăm în sala Mormântului.

Aici mai sunt două grupuri de turişti, dar sunt la zeci de metri depărtare şi nu pot auzi ce vorbesc.

- La ce înălţime se află tavanul? întreabă femeia, îndreptând obiectivul holocamerei către minunatele sculpturi de deasupra.

- 38 de metri, îi spun. Lungimea sălii acesteia este de două sute trei metri, iar lăţimea de 67. Beldorian V se află într-un cavou, dedesubtul podelei. Fac o pauză, gândindu-mă ca întotdeauna la trecutele glorii.

În Ziua Plângerii, ziua în care mormântul a fost terminat, un milion de antarieni aşteptau liniştiţi de o parte şi de alta a lui, spre a omagia ultima dată pe fostul lor conducător.

- N-aş vrea să pun o întrebare stupidă, dar de ce sunt toate clădirile atât de mari? continuă femeia interogatoriul, dar soţul se grăbeşte să răspundă înaintea mea, încrezător în înţelepciunea lui:

- Grandomanie!

- Cel-Care-A-Făcut-Toate-Lucrurile este mare, spun. Aşa încât poporul meu s-a gândit că monumentele închinate Lui trebuie să fie cât mai mari cu putinţă, pentru ca El să se simtă bine înăuntrul lor.

- Credeţi că Dumnezeul vostru nu poate să încapă într-o clădire mică? mi se adresează bărbatul, afişând un zâmbet condescendent.

- Este Dumnezeul tuturor, şi desigur că poate să încapă şi într-o clădire mică, dar de ce L-am forţa să stea într-una?

- Beldorian nu avea şi o soţie? mă îndeamnă femeia să mă gândesc la lucruri mai puţin importante.

- A avut cinci soţii. Lângă mormântul acesta se mai află unul, cunoscut sub denumirea de Palatul Reginelor.

- Era poligam?

Dau din cap că nu.

- Beldorian a trăit mai mult decât consoartele sale.

- Trebuie să fi fost foarte bătrân când a murit.

- Nu. O credinţă a poporului meu spune că ai parte de apreciere publică atunci când viaţa personală ţi se destramă şi devine un mister de nepătruns. De o asemenea soartă a avut parte şi Beldorian.

Mă întorc către copil şi îl întreb dacă vrea să ştie şi altceva, dar el mă priveşte doar, adâncit într-o tăcere semnificativă.

- Când a fost construită această sală, zice tatăl.

- Beldorian V a murit acum 6302 ani, dar au trebuit să treacă alţi 17 până când mormântul a fost terminat.

- Şase milenii!? se miră el.

- Suntem o rasă veche, spun cu prudenţă. Un antropolog terrian a afirmat chiar că cea de-a 3-a dinastie a noastră a început înainte ca strămoşii voştri să devină raţionali.

- Poate că am stat ceva mai mult în copaci, se apără bărbatul, dar uite ce repede v-am întrecut.

- Fie precum zici, termin eu, fără să mai comentez.

- De fapt, toţi v-au depăşit, insistă el. Ia spune-mi, de câte ori aţi fost cuceriţi?

- Nu sunt sigur, mint, deoarece găsesc umilitor să vorbesc despre asta.

Când antarienii au aflat că Republica Terriană doreşte să le anexeze lumea, şi-au adunat armata în Zanthu; crema planetei, cei mai vajnici luptători, cu toţii având sclipiri de aur în ochi şi pielea strălucindu-le în soarele dimineţii, şi s-au pregătit de luptă. Erau 300.000, iar Republica Terriană a trimis o singură navă, care a zburat pe deasupra capetelor lor şi a lansat o bombă, în mai puţin de o secundă nu mai exista nici o navă antariană, şi nici un oraş Zanthu, şi nici Marea Bibliotecă din Chstoka.

În decursul mileniilor, Antaresul a fost cucerit de 4 ori de terrieni, de două ori de Regatele Canphoriene, şi câte o singură dată de Lodin XI, de Emra, Ramor, şi în fine, de Imperiul lui Sett.

S-a spus că pământul planetei şi-a astâmpărat setea cu sânge de antarian.

La ieşirea din Mormânt, un rapu stă pe o piatră privindu-ne cu ochi mari, aurii, în vreme ce ne apropiem de el. Are întipărită pe chip o expresie de contemplare pe care copilul terrian o ignoră, dar adulţii se opresc.

- Ce drăguţ! se entuziasmează femeia. Şi arată aşa de înfometat!

Ea caută în sacoşă şi scoate o mică prjitură.

- Poftim, spune, întinzându-i-l. Vrei?

Rapuul nu se mişcă. Acest lucru este de necrezut nu numai pentru femeie, dar şi pentru mine, căci se vede că îi este foame după cât e de slab şi de murdar.

- Poate că nu e în stare să mănânce, e de părere bărbatul, şi îi întinde o monedă.

Rapuul contemplează în continuare întreaga scenă, nefăcând nici cel mai mic gest.

„*Să fie El?*”, mă întreb, şi sufletul mi se umple de o bucurie nesperată. Legenda spune că se va naşte un antarian cu ochi precum Soarele şi va refuza mâncarea lor atunci când îi va fi foame şi banii lor deşi va fi sărac. Să fie oare Cel pe care îl aşteptăm de milenii? Cel care ne va reda gloria pierdută şi va iniţia cea de-a 44-a dinastie?

Îl privesc mai atent, şi bucuria mi se stinge degrabă. Rapuul nu refuză mâncarea şi banii. Ochii lui sunt morţi. Viaţa pe străzi l-a slăbit într-atât încât a orbit, şi bineînţeles că nu poate înţelege limba lor. Aparenta lui aroganţă nu vine din mândrie, sau din cine ştie ce iluminare interioară, ci din neştiinţa a ceea ce i se oferă.

- Vă rog, spun, luând prăjitura din mâna femeii fără să-i ating degetele, apoi punând-o în mâna rapuului.

O miroase, după care o înfulecă şi întinde mâna, cerşind încă una.

Mergem mai departe, intrând în palatul din faţă, care este de fapt o veche instituţie de învăţământ, dar sunt convins că nu vor înţelege cum de poate creea o rasă un edificiu atât de generos în sprijinul educaţiei, iar eu nu mai am suficientă energie să le explic, aşa că le spun că e Palatul Concubinelor şi bineînţeles că nu ezită să mă creadă.

La un moment dat copilul, evident dezamăgit, mă

întreabă cum de nu sunt statui sau picturi arătând concubinele. Gândind repede, îi răspund că Lois Kiboko, guvernatoarea terriană, a distrus toate lucrările deoarece îi jigneau credinţa, religia. Mă simt vinovat pentru această minciună, fiind împotriva Codului Corectitudinii să sugerez că o rasă vizitatoare ar fi făcut vreun rău. În cele din urmă decid că, devreme ce feţele terrienilor nu trădează vreo vină sau măcar părere de rău, nici eu n-am de ce să mă simt vinovat. Dar mă simt, în ciuda voinţei mele. Tradiţia e un lucru greu de înlăturat.

Bărbatul devine agitat. Se uită în toate colţurile, căutând evident ceva.

- Unde-i oala? zice.

- Poftim?

- Oala, repetă el. Baia, spălătoarea. Nici o nenorocită de concubină nu trebuia să se uşureze?

Înţeleg în sfârşit ce doreşte şi îl îndrum către o toaletă ce a fost construită chiar lângă Uşa Vestică.

Se întoarce câteva minute mai târziu şi îi conduc afară, trecând pe lângă Turnul de Obelisc ce a fost construit pentru a marca începutul aproape-uitatei dinastii a patra.

Ieşind pe poarta şcolii, ne îndreptăm spre Marea Spirală Către Cer.

- Era o vreme, explic, când antarienii credeau că se poate ajunge le cer doar construind o scară suficient de înaltă.

Copilul pufneşte în râs.

- E adevărat, continui. Ceea ce vedeţi acum este o scară a cărei construcţie a durat şapte sute de ani, începând din timpul dinastiei a doua şi continuând până la mijlocul celei de-a treia. Puteţi observa numai o parte foarte mică a ei, restul fiind acoperit de nori.

- Cât de înaltă este? mă întreabă femeia.

- Are aproape 10 kilometri.

- Extraordinar! exclamă ea.

- Poate aţi vrea să o priviţi mai de aproape? Poate chiar să urcaţi primul kilometru?

- Da, răspunde bucuroasă. Mi-ar plăcea foarte mult.

- Nu urc nimic! declară bărbatul.

- Hai, te rog, încearcă ea să-l înduplece.

- Nu. Aerul e prea rarefiat şi gravitaţia prea mare şi seamănă al dracului de mult cu munca. Într-o zi am să aleg eu

însumi itinerariul, şi îţi spun eu că n-o să mergem atât de al dracului de mult.

- Putem să ne întoarcem să ne uităm la meci? întreabă nervos copilul.

Bărbatul se mai uită o dată la Marea Spirală Către Cer.

- Mda. Am văzut destul. Hai să ne întoarcem.

- Ar trebui totuşi să terminăm traseul, însistă ea. S-ar putea să nu mai vizităm niciodată acest sector al galaxiei.

- Şi ce dacă? E doar o altă lume mărginaşă. Nu le zice prietenilor despre Scara către Stele sau cum naiba îi spune şi n-o să ştie niciodată că n-ai urcat pe ea.

Femeia vine cu ceea ce ea crede că ar fi argumentul decisiv.

- Dar am fost de acord să plătim traseul.

- Şi ce dacă? O să-l întrerupem şi o să plătim numai jumătate. Mare lucru!

Scoate un teanc de credite din buzunarul pantalonilor şi socoteşte 30 de credite. Ezită, apoi mai adaugă 20 şi mi-i întinde.

- Mda, tu ţi-ai făcut datoria. Herman. zice.

Toţi trei pleacă. Îndreptându-se către hotel.

Primii străini care au sosit pe Antares erau neciolpliţi şi cam murdari, dar Perganian II, cel mai important împărat al celei de-a 31-a dinastii, a hotărât ca ei să fie trataţi cu cea mai mare amabilitate de către toţi antarienii. Când a sosit ziua plecării lor, străinii l-au salutat pe Perganian şi i-au înmânat un diamant mare, strălucitor, foarte preţios.

După ce străinii au ieşit din oraş, împăratul a lăsat diamantul să-i cadă din mână, declarând că nici un antarian nu se va lăsa cumpărat pentru nici un preţ. Diamantul a rămas acolo unde a căzut timp de 3 generaţii, devenind un simbol al demnităţii antariene şi independenţei sale. A dispărut în cele din urmă în timpul unei furtuni şi nu a mai fost văzut niciodată.